

Иванъ (Наднична надъ тѣхъ): Чудно нѣщо. Снощи видѣхъ този човѣкъ като се връщаше отъ копанъ. Здравъ здравеничъкъ. (Вика). Бай Петко, бай Петко! Станете бе, каква е тази работа отъ васъ Болни ли сте, здрави ли сте, не мога да разбера!

Попъ Дико: Какво има, Иване, какво е станало въ тази кѣща?

Иванъ: Нищо не зная, дѣдо попе, азъ нищичко не зная. Азъ ей тѣй ги заварихъ. Ето, питайте и Ангела.

Ангелъ: Тѣй, дѣдо попе, тѣй ги заварихме. Ето вижъ. Гледатъ и двамата, а пѣкъ мълчатъ. Не говорятъ.

Попъ Дико (Оглежда лежащитъ, побутва ги и вика): Петко, Петко бе, станете. Я гледай, я гледай! Отворили очи и двамата, гледатъ и мълчатъ. (Бута ги, чете молитва и се кръсти). Тази работа не е чиста. И азъ нищо не мога да помогна. Ами я единъ отъ васъ да тича и повика лѣкаря. Той ще разбере всичко.

Ангелъ: Кой ще отиде? Азъ не отивамъ, ами ще си вървя, че я вижте слънцето кжде се е изкачило.

Иванъ: И азъ не отивамъ, дѣдо попе. Ще си вървя по работа. (Тръгватъ да излизатъ. Дѣдо попъ ги спира).

Попъ Дико: Чакайте бе, не бива така! Единъ отъ васъ трѣбва да отиде.

Ангелъ: А, че ние си изгубихме деня съ тѣхъ, па и кой ще плати на доктора?

Попъ Дико: Абе това е лесна работа. Щомъ като нѣматъ пари, ще продадемъ нѣщо отъ кѣщата имъ и ще платимъ на доктора. Хубаво ли ще бжде така да ги оставимъ! Ето тамъ виси окачено едно палто. Ще го продадемъ и ще платимъ.

Иванъ: Ако може така?

Попъ Дико: Абе какъ да не може? Даже още сега да отиде единъ отъ васъ да го продаде. (Откача палтото и го подава). Хайде, иди и го продай!

Станка (Скача бързо, дръпва палтото и вика): Стой, дѣдо попе, какъ смѣешъ да вземашъ чуждо палто. То е едничко на мѣжа ми.

Петко (Скача радостенъ и засмѣнъ). Ха, видѣ ли, жена, ти ще измиешъ гърнето! (Попъ, Иванъ и Ангелъ гледатъ смаяни).

Завеса

Иванъ Диковъ